

[Poul Dam.]

øvrige medlemmer og tilsyneladende også i uoverensstemmelse med de udvalg, der har været tidligere om tilsvarende sager.

Ikke desto mindre har jeg ment at måtte fastholde mit særstandpunkt, og jeg vil gerne gøre noget nærmere rede for det her, selv om jeg i øvrigt kan henvise til det bilag, nr. 6; i udvalgets betænkning, hvoraf dette særstandpunkt fremgår.

Der er for mig at se sket en udvikling med hensyn til statsrevisorernes og revisionsdepartementernes arbejde, som næsten kan bringe det gamle kejserlige Kina i erindring. Der havde man nemlig ikke alene den magtens tredeling, som Montesquieu og andre folk fra 1700-tallet var så glade for, men man havde en firdeling med en særskilt reviderende myndighed, og denne reviderende myndighed var lige så væsentlig som alle de andre. Der er noget i revisionsdepartementernes måde at behandle statens sager på og i statsrevisorernes underskrivning heraf, som minder mig om dette, en opfattelse af, at revisionsdepartementerne og statsrevisorerne har en særlig ret til at revidere alt og alle og til at sætte sig til dommer over alt og alle.

Det forekommer mig ikke at stemme med det lovgivningsgrundlag, der findes for statens regnskabsvæsen og revision. Jeg skal her ganske lade ligge, om det kunne være rimeligt at få ændret dette lovgrundlag, men det lovgrundlag, vi har, loven af 1926 om statens regnskabsvæsen og revision som ændret senest 1942, handler udtrykkeligt om, at revisionen drejer sig om de afgivne regnskaber. Det er rigtigt, som hr. Dupont citerede før, at der i statsregnskabslovens § 10 tales om, at det skal påses, at der ved forvaltningen af statens midler er taget skyldige økonomiske hensyn. Jeg var glad for, at citatet var sådan, for det giver mig anledning til at understrege, hvad der stod i det, hr. Dupont ikke fik med. Der tales om „de i regnskaberne omhandlede virksomheder“; der tales altså hele tiden om aflagte regnskaber; der er intet i statsregnskabs-

loven, som handler om en virksomhed, der ikke har givet sig udtryk i aflagte regnskaber. Der tales i instruksens for hovedrevisorerne fra 1936 naturligvis om kasseeftersyn og alt det andet, som hører med til en normal revisionsvirksomhed, men heller ikke dér tales der noget som helst sted om en revision af en løbende forretningsgang. Det er noget, som efterhånden er kommet ind i praksis. Om denne praksis er rimelig, skal jeg sige nogle få ord om bagefter, men det er i og for sig ikke det, der i første omgang er sagen. Spørgsmålet er: findes der i instruks eller i lovgivning en hjemmel for den praksis, som hovedrevisorerne, nu revisionsdepartementerne, har benyttet sig af, og som statsrevisorerne har accepteret? Efter min mening er der ikke denne hjemmel, og jeg ville anse det for rimeligt, hvis man mente, praksis var fornuftig, at man da fik skaffet en sådan hjemmel.

Det forekommer mig i øvrigt, at en sådan praksis ikke er særlig rimelig. Der er en række eksempler på, at indblandingen fra revisionens side medfører besværlige korrespondancer og en bureaukratisering af forholdsvise små sager. De omtalte dørskilte er jo i sig selv kun en lille sag; formodentlig har papirer og kontorarbejdstid kostet mere, end der er blevet sparet på de pågældende dørskilte, men naturligvis skal man ikke se stort på spørgsmålet, hvis det drejer sig om et væsentligt og vigtigt princip. Jeg kan ikke se andet, end at en stadig trussel om revisionsindblanding i en løbende administration må gøre denne administration mindre effektiv og dermed mere bekostelig, og det forekommer mig at være stik imod de hensyn, som man også fra folketingets side må tage, når det drejer sig om administrationen.

Dernæst vil jeg gerne sige, at det ofte synes at være sådan, at revisionens synspunkter ganske ensidigt kommer frem, uden at de pågældende styrelsesgrenes synspunkter får tilsvarende mulighed for at gøre sig gældende, ja, undertiden således at man ikke engang overholder instruksens bestemmelser